



Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-18/11

**The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs
proti
Philips Electronics UK Ltd**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber))

„Svoboda ustanavljanja — Davčna zakonodaja — Davek od dohodkov pravnih oseb — Davčna olajšava — Nacionalna zakonodaja, ki izključuje, da bi izgube, ki so nastale na nacionalnem ozemlju, enota nerezidentka družbe, ustanovljene v drugi državi članici, prenesla na družbo iste skupine s sedežem na nacionalnem ozemlju“

Povzetek – Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 6. septembra 2012

- Prosto gibanje oseb — Svoboda ustanavljanja — Določbe Pogodbe — Področje uporabe*
(člena 43 ES in 48 ES)
- Prosto gibanje oseb — Svoboda ustanavljanja — Davčna zakonodaja — Davek od dohodkov pravnih oseb — Odbitek izgub — Olajšava za skupino — Nacionalna ureditev, ki izključuje prenos izgub, ki so nastale stalni poslovni enoti na nacionalnem ozemlju družbe nerezidentke, ki ima sedež v drugi državi članici, na družbo rezidentko, ki je del iste skupine — Nedopustnost — Utemeljitev — Nujni razlogi v splošnem interesu, ki temeljijo na namenu preprečevanja dvojnega upoštevanja izgub ali ohranitve uravnotežene razdelitve davčnih pristojnosti držav članic — Neobstoj*
(člen 43 ES)
- Pravo Evropske unije — Neposredni učinek — Primarnost — Neskladje med pravom Unije in nacionalnim pravom — Obveznosti in pristojnosti nacionalnega sodišča, ki odloča o sporu — Neuporaba nacionalnega zakona*
(člena 10 ES in 43 ES)

1. Glej besedilo odločbe.

(Glej točke od 12 do 14.)

2. Člen 43 ES je treba razlagati tako, da to, da nacionalna ureditev države članice za možnost prenosa izgube – ki je nastala v stalni poslovni enoti družbe nerezidentke v tej državi članici – na družbo rezidentko prek olajšave za skupino določi pogoj, da te izgube ni mogoče upoštevati za potrebe tujega davka, medtem ko za prenos izgub družbe rezidentke v tej državi članici ni določen noben enakovreden pogoj, pomeni omejitev pravice družbe nerezidentke do ustanavljanja v drugi državi članici.

Takšno različno obravnavanje namreč zmanjšuje privlačnost uresničevanja pravice do ustanavljanja prek stalne poslovne enote za družbe, ki imajo sedež v drugih državah članicah. Poleg tega sta položaja družbe nerezidentke, ki ima le eno stalno poslovno enoto na nacionalnem ozemlju, in družbe rezidentke glede na namen davčne ureditve prenosa izgub objektivno primerljiva v delu, v katerem gre za možnost prenosa izgube, ki je nastala v tej državi članici, na drugo družbo te skupine z olajšavo za skupino.

Take omejitve ni mogoče upravičiti z nujnimi razlogi v splošnem interesu, ki temeljijo na namenu preprečevanja dvojnega upoštevanja izgub in namenu ohranitve uravnotežene razdelitve davčnih pristojnosti držav članic, ali s kombinacijo teh dveh razlogov.

Prvič, v zvezi z ohranitvijo razdelitve davčne pristojnosti med državami članicami, davčna pristojnost države članice gostiteljice, na ozemlju katere se opravlja gospodarska dejavnost, pri kateri nastane izguba stalni poslovni enoti, nikakor ni ogrožena zaradi možnosti, da se z olajšavo za skupino na družbo rezidentko prenesejo izgube, ki jih je utrpela stalna poslovna enota na njenem ozemlju, če pristojnost te države za obdavčitev potencialnih dobičkov iz dejavnosti stalne poslovne enote na ozemlju te države ni ogrožena.

Drugič, nevarnost, da se izguba upošteva dvakrat, ne vpliva na davčno pristojnost države članice, v kateri je stalna poslovna enota. Izguba, ki jo je stalna poslovna enota družbe nerezidentke v tej državi članici prenesla na družbo rezidentko, se v vsakem primeru veže na davčno pristojnost te države. Te davčne pristojnosti nikakor ne more izpodbiti okoliščina, da se izgube po potrebi lahko upoštevajo tudi v drugi državi članici.

(Glej točke 16, 19, 20, 25, 26, 30, 31 in 35 ter točki 1 in 2 izreka.)

3. Nacionalno sodišče, ki odloča v okviru svojih pristojnosti, mora, kot organ države članice na podlagi načela sodelovanja, določenega v členu 10 ES, v celoti uporabiti neposredno uporabljivo pravo Unije in zavarovati pravice, ki jih to pravo podeljuje posameznikom, pri tem pa ne sme uporabiti nobene morda nasprotujoče določbe nacionalnega prava.

(Glej točki 38 in 40 ter točko 3 izreka.)